

“Opgevaren naar de hoge, gaf
Hij gaven aan de mensen.”

*Persoonlijk getuigenis van Eerw. William Branham
over het komen van de gave.*

Eerw. William Marrion Branham

“Opgevaren naar de hoge, gaf Hij gaven aan de mensen.”

Betreffende het komen van deze gave van genezing, kan ik u alleen verhalen hoe de ervaring tot mij kwam. Het is mijn oprecht en eerlijk geloof dat gaven door God zijn voorbestemd. Velen geloven niet in voorbestemming, maar het is door de Schriften bewezen, dat vele gebeurtenissen van de Bijbel Goddelijke voorbestemd zijn geweest. Bijvoorbeeld, de geboorte van Christus was vanaf de Hof van Eden voorbestemd. En ongeveer 712 jaar voor de komst van Johannes de Doper, zag en sprak Jesaja van hem als de stem van één die roept in de woestijn. De profeet Jeremia zei dat, voordat hij gevormd was in de schoot van zijn moeder, God hem kende en hem voorbestemde als profeet over de natieën. Ik geloof dat voorbestemming ook verantwoordelijk is voor deze gave om deze reden: ik had geen religieuze achtergrond. Mijn ouders hadden verschillende religies en daarom ging ik nooit naar de kerk.

De eerste keer dat ik enig idee had van wat de toekomst inhield, was ik ongeveer zeven jaar oud, terwijl ik net naar een plattelandsschool ging, een paar kilometer ten noorden van Jeffersonville, Indiana, waar mijn vader privé-chauffeur was voor een rijke familie. Ik heb altijd van vissen en jagen gehouden...zelfs mijn bekering nam dat niet uit mij weg...en die namiddag in het laatst van september waren sommige jongens naar de goed voorziene

visvijver gegaan om te vissen, terwijl ik water moest dragen voor mijn vader. Ik betreur het om u te vertellen waar het water voor gebruikt werd. Mijn vader was een zeer zware drinker en op dat tijdstip maakten zij whiskey, dus moest ik water naar de distilleerketels dragen, die die nacht zouden gaan draaien. Lopend over de laan, zette ik mijn stroopemmertjes neer en viel onder een boom neer om een paar ogenblikken te rusten, huilend omdat ik niet met de rest van de jongens kon gaan vissen. Terwijl ik daar bij de boom zat, gebeurde er iets wat ik nooit kan vergeten. Ogenschijnlijk was daar het geluid van de wind die door bladeren blies, maar toen ik omhoog keek, zag ik geen bladeren die heen en weer geschud werden, noch enig teken van wind. Ik zat stil, verschrikt en terwijl ik mij afvroeg waar het geluid vandaan kwam, toen ik het opnieuw hoorde, dus pakte ik mijn emmers op en begon de laan op te lopen. Deze keer kwam het opnieuw, luider dan eerst en toen ik omkeek om te zien wat er gebeurd was, merkte ik op dat ongeveer halverwege de boom er iets als een wervelwind scheen te zijn, waaruit een hoorbare stem deze woorden sprak: "Rook of drink nooit of verontreinig uw lichaam op geen enkele wijze, want er zal een werk voor u te doen zijn als u ouder wordt." Ik was zo bevreesd dat ik niet wist wat te doen. Toen ik huilend naar huis rende, viel ik mijn moeder in de armen, die dacht dat ik door een slang gebeten was. Ik vertelde haar dat ik gewoon bang was, dus stopte ze mij in bed en ging een dokter bellen, omdat ze dacht dat ik een zenuwzinking had. Nu vrienden, ik ben mij ervan bewust dat vele mensen met dit verhaal zullen spotten, maar ik kan niet verantwoordelijk zijn voor wat anderen zeggen...Ik ben alleen verantwoordelijk voor mijn eigen ervaring. Onnodig te zeggen, dat ik nooit meer langs die boom ging. Ik zou een omweg maken langs de andere kant van de tuin om hem te

ontwijken, want ik dacht dat er een man bovenin die boom was. En ik geloof nog dat er een man in de boom was. Het was de engel van God en jaren later ontmoette ik hem van aangezicht tot aangezicht en sprak met hem.

Een paar weken daarna was ik aan het knikkeren met mijn broer, toen een vreemd gevoel over mij kwam. Ik zonk bij een boom neer, en als in trance, zag ik een grote overspanning verrijzen en zich uitstrekken over de rivier en keek toe, terwijl een aantal mensen eraf viel in de rivier en verdronk. Toen ik tot mijzelf kwam, rende ik weg en vertelde het aan mijn moeder en zij stelde opnieuw vast dat ik gewoon een nerveus kind was. Tweeëntwintig jaar daarna werd de Municipal-brug over de Ohio River gebouwd en datzelfde aantal werklieden verdronk toen zij van de brug vielen. U ziet dat deze dingen niet door gebed of verlangen gebeurden, maar waren voorbestemd in de goddelijke wil van God.

De volgende soortgelijke gebeurtenis vond plaats op een dag, terwijl ik met mijn vader en een andere man naar de rivier ging. Ze hadden mij een slok whiskey aangeboden en omdat ik bij de man in de gunst wou raken, zodat hij mij zijn boot zou laten gebruiken, begon ik de slok te nemen. Maar net zo zeker als ik vandaag spreek, hoorde ik dat geluid als het waaien van de bladeren. Terwijl ik rondkeek en geen bladeren of enig teken van de wind zag, zette ik de fles opnieuw aan mijn lippen, toen ik hetzelfde geluid hoorde, alleen luider. Vrees beving mij zoals voorheen; ik liet de fles vallen en rende weg, terwijl mijn eigen vader mij een doetje noemde. O, wat deed dat zeer! Later werd ik een doetje genoemd door mijn vriendinnetje, toen ik haar vertelde dat ik niet rookte. Boos door haar spot nam ik de sigaret en wilde die hoe dan ook roken; toen ik tegengehouden werd door dat bekende geluid, wat veroorzaakte dat ik de sigaret neergooide en de plek huilend verliet, omdat ik niet als andere jonge mensen kon zijn,

terwijl het hoongelach van de groep in mijn oren klonk. Dit zijn slechts een paar van de vele gelijksoortige dingen die mijn hele leven lang gebeurden. Daar was altijd dat eigenaardige gevoel, alsof er iemand naast mij stond, proberend iets tegen mij te zeggen en in het bijzonder als ik alleen was. Niemand scheen mij ook maar enigszins te begrijpen. De jongens waar ik gewoon was mee om te gaan, wilden niks meer met mij te maken hebben, omdat ik niet wou roken of drinken en alle meisjes gingen naar dansfeesten, waar ik ook niet aan mee kon doen, dus het leek dat ik gedurende mijn hele leven gewoon een zwart schaap was, kende niemand die mij begreep en ik begreep mijzelf niet eens. Maar ik wist toen nog niet wat een heerlijke toekomst er zou komen, zoals ik dat nu weet.

De volgende belangrijke gebeurtenis die ik mij herinner, vond plaats toen ik bijna negentien jaar was. Ik slenterde op een avond over het kermisterrein met een paar andere jongens, toen een stem riep: “Jij daar! Kom eens hier!” Toen ik omkeek zag ik een jongedame onder een tent zitten, een astrologe. Ze wenkte mij om naar haar toe te komen en omdat ik dacht dat ze wou dat ik iets voor haar deed, gehoorzaamde ik. Ze zei: “Zeg, weet je dat je onder een teken werd geboren en er een ster is die je volgt? Je werd geboren met een gave.” Natuurlijk gingen de jongens mij plagen met “een gave hebben”, dus probeerde ik het af te schuiven met een of andere opmerking tegen de dame, die mij vertelde dat, hoewel ik het haar kwalijk nam dat ze me dat vertelde, ik op een dag zou begrijpen wat zij bedoelde. Ik probeerde deze dingen naar de achtergrond van mijn gedachten te dringen, was bezig met verschillende banen, nooit tevreden, van de ene naar de andere plaats trekkend, te lijden hebbend van de dood van mijn vrouw en baby en veel ander leed, wat bijna meer was dan het menselijk hart kon verdragen. Ik zocht vrede en bevrediging in alles wat ik me maar kon voorstellen, maar er schijnt een ruimte van

ongeveer vijftwintig centimeter boven de vijfde rib van het menselijk lichaam te zijn, die gewoon niet gevuld zal worden totdat Christus binnenkomt. En naast mijn eigen verdriet was er altijd dat gevoel van iets dat boven mij hing, wat mijn ellende erger maakte. Uiteindelijk bracht mijn liefde voor de natuur mij tot een baan als jachtopzichter voor de staat Indiana, die mij naar verschillende delen van de staat bracht. Op een dag stond ik in een volle bus die naar Henryville, Indiana, ging en terwijl ik voelde dat iemand naar mij keek, draaide ik mij om en keek in een paar staalgrijze ogen die aan een zeer goed uitziende dame behoorden. Ze zei tegen mij: “Je bent eenzaam, of niet soms?”

“Nee mevrouw,” antwoordde ik en bleef uit het raam kijken, terwijl ik dacht dat ze door het uniform werd aangetrokken en gewoon wou praten.

Ze sprak opnieuw: “Misschien zou ik mijzelf wat nader kunnen verklaren. Ik ben astrologe.”

“Wel,” dacht ik, “ik kan ook wel eens horen wat zij te zeggen heeft.”

“Je neemt me dit zeker kwalijk, of niet soms?”

“Ja mevrouw, dat doe ik.”

“Je denkt dat ik met jou over religie wil praten, of niet?”

“Ik weet het niet.”

“Je bent religieus, of niet soms?”

“Nee mevrouw.”

“Misschien zou ik je iets over jezelf kunnen vertellen. Je komt toch uit het westen?” vroeg ze mij.

“Nee mevrouw.”

“Dan wil je naar het westen gaan.”

“Welnu, dat is anders. Ik heb altijd naar het westen willen gaan,” antwoordde ik, terwijl ik dacht dat ik haar zou laten doorpraten en het vergelijken met wat de andere astrologe te zeggen had.

“De reden daarvoor is je geboorte,” ging ze verder.

“Wat weet u van mijn geboorte?” vroeg ik nieuwsgierig.

“Jongeman, als ik jou het precieze tijdstip waarop je geboren werd vertel, zul je mij dan geloven?”

“Nu, ik ben nogal een fundamentalist en als iemand mij de waarheid vertelt, moet ik het geloven,” antwoordde ik. En ik geloof dat nog steeds – als het waar is, is het waar.

Nu, vraag mij niet hoe zij het deed, maar ze vertelde mij op de minuut af wanneer ik geboren was. Er stond een jonge matroos achter mij en ik vroeg haar of ze hem kon vertellen wanneer hij geboren was. Ze zei dat ze dat niet kon en omdat ik dit niet begreep, vroeg ik waarom ze het mij wel kon vertellen en hem niet. Ze zei dat het was, omdat er een teken was dat mij volgde... en de moed zonk mij in de schoenen, want het bracht mij opnieuw in herinnering, wat anderen mij hadden verteld. Ze vroeg mij of er ooit eerder een astroloog met mij gesproken had en ik zei “nee” tegen haar, de dame voorliegend.

“Weet je iets over Jezus Christus?” vroeg ze.

“Ik weet dat hij verondersteld werd de Zoon van God te zijn,” was ongeveer alles wat ik kon zeggen.

“Weet je iets over hoe hij geboren werd?... Wat kwam hem eerst aanbidden?”

“Drie wijze mannen, als ik het mij goed herinner.”

“Wat volgden zij?” ging ze verder.

“Een ster, geloof ik.”

“Dat is juist. Dan moeten zij astrologen geweest zijn, want zij keken naar de sterren,” bevestigde ze. “Jongeman, ik heb tot mannen in het Witte Huis gesproken. Ik waarschuwde president Harding van te voren voor zijn eigenaardige dood en ik heb iets waarover ik met jou moet spreken. Je werd onder een bepaalde ster geboren om een persoon met een gave te zijn. Heeft nooit enig prediker jou dat verteld?”

“Ik heb helemaal niets met predikers te maken,” antwoordde ik.

“Luister dan naar mij: toen Jezus Christus geboren was, waren er drie wijze mannen uit het oosten, die volgden wat gewoonlijk als een ster bekend staat; maar eigenlijk waren er drie sterren die elkaar in Bethlehem ontmoetten en gezamenlijk die ene ster vormden, die boven Christus hing. Te dien dage zond God de grootste Gave die Hij ooit aan de wereld gaf, Zijn eniggeboren Zoon. Toen de wijzen weggingen, gingen die drie sterren uitelkaar en zijn sindsdien nooit weer bijelkaar gekomen. God kondigt altijd eerst Zijn werken in de hemelen aan, voordat Hij ze op de aarde bekend maakt en deze wijzen keken uit naar de profetie van de profeet Bileam dat een ster uit Jakob zou opgaan,” ging ze verder, vele schriftgedeelten citerend waarvan ik niet op de hoogte was, maar ik luisterde aandachtig terwijl ze verder ging. “Nu zijn deze sterren nooit weer bij elkaar gekomen, maar eens in de paar jaar kruisen zij hun baan en wanneer dit gebeurt, betekent dat, als eerbetoon aan de geboorte van Jezus, er een andere gave aan de wereld wordt teruggezonden. En toen jij geboren werd, kruisten deze sterren. Er was een ster die je volgde toen je in Jeffersonville op de bus stapte; ik zag de ster boven je en ik begrijp niet waarom anderen je er niet eerder over verteld hebben.”

Uit vrees dat iemand dit niet juist zou begrijpen, zal ik later aantonen dat het uitoefenen van astrologie onschriftuurlijk is en een Christen moet er onder geen beding mee spelen (Jesaja 47:13-14) en de verklaring van deze astrologe over de Christus-ster is haar uitleg en wordt niet in de schrift gevonden. Maar het is schriftuurlijk, zelfs voor satan, om getuigenis af te leggen van de gave van God en dat is mijn reden om deze gesprekken te vertellen.

U kunt zich voorstellen hoe ik mij toen voelde. Toen ik op mijn bestemming aankwam, bedankte ik de dame en verliet de bus, maar ik kon het vreemde gevoel dat ik voortdurend over mij had, niet van mij afzetten, veroorzaakte dat ik nerveus en schrikachtig was, diep ongelukkig bij mensen, toch zag ik er tegenop om alleen te zijn, elke keer vreesachtig wanneer de wind zou waaien. “Wat zou het allemaal kunnen betekenen?” vroeg ik mijzelf keer op keer. Enige tijd daarna werd ik bekeerd en gaf mijn leven aan Christus. (Ik heb een korte schets van mijn leven geschreven in een boekje “Jezus Christus Dezelfde, Gisteren, Vandaag en tot in Eeuwigheid” genaamd.) Na mijn bekering, die plaatsvond in een schuurtje achter ons huis, vond ik aansluiting bij een onderdeel van de baptistenkerk en werd een plaatselijke oudste en werd aangesteld door Dr. Roy Davis uit Jeffersonville. Na een succesvolle tentopwekking daar, bouwden ze voor mij een tabernakel, die nog steeds op de kruising tussen de 8ste en 10de Straat staat, die bekend staat als de Branham Tabernakel en gedurende een aantal jaren was ik tamelijk succesvol als prediker, had enkele duizenden mensen gedoopt en zag vele bekeringen voor de glorie van de almachtige God. Zelfs toen leverde het bidden voor de zieken resultaat op, hoewel ik nog niet wist waar het allemaal om ging en vele keren zouden visioenen en

mysterieuze dingen tot mij komen, wat grote aantallen mensen rondom Jeffersonville kunnen bevestigen. Eén keer in het bijzonder zou ik kunnen noemen: ik was op een bepaalde plaats op de Ohio River, doopte een groot aantal bekeerlingen te midden van een grote menigte mensen, die zich verzamelden op de oever om de dienst te zien. Het was een warme namiddag en daar, terwijl de hemel als koper was, kwam een grote heldere ster en bleef zweven boven de plaats waar ik stond. Velen van u zullen zich herinneren dat in de kranten te hebben gelezen. Het is sindsdien vele keren verschenen. Enige tijd geleden was ik in een grote stad voor drie avonden dienst, te midden van vele honderden mensen. De eerste persoon waarvoor ik bad was een klein kind wiens voeten door polio waren opgetrokken, wat maakte dat hij op zijn tenen moest lopen. Zoals gewoonlijk in onze samenkomsten zat het gehoor eerbiedig met gebogen hoofd, terwijl ik de jongen in mijn armen had en voor hem aan het bidden was, toen het leek of een helder licht op mij gericht werd. Ik verwonderde mij over de onbeleefdheid van de beheerder, door de schijnwerper op mij te richten en terwijl ik mijn ogen in verwondering opende, stond de morgenster daar voor mij! Ik liet de kleine jongen vallen, of eigenlijk sprong hij uit mijn armen. . . ik wist niet wat er gebeurde, want het leek of elke zenuw in mijn lichaam verlamd was. Toen hij de grond raakte werden zijn voeten normaal en voor het eerst in zijn leven liep hij gewoon van het podium af. Het gehoor was rumoerig; zijn moeder viel flauw; een Nazarener meisje, dat een vriendin van het kind was, speelde op de piano: “De Grote Heelmeester,” en toen zij het wonder zag dat door onze dierbare Here Jezus was verricht, sprong ze op en rende ongeveer vijf meter weg van de piano, haar handen omhoog, huilend en schreeuwend. . . en ik weet dat het ongelooflijk klinkt, maar honderden kunnen dit bevestigen. . . die piano miste nooit een noot, maar ging regelrecht door dat lied te spelen. Vele grote dingen

gebeurden. Meer dan zevenhonderd mensen gaven die avond hun hart aan Christus. Velen van u mensen die daar waren zullen dit lezen. . . God zegene u. Ik probeer nog steeds alles te doen wat ik kan voor Christus.

Nu, bij wijze van uitlegging betreffende een vraag die regelmatig opkomt. Vele predikers hebben me gevraagd: “Broeder Branham, hoe denkt u over astrologie? Doet u dit door de kracht van astrologie, en zoniet, waarom geeft u die astrologen publieke eer omdat ze dit hebben voorspeld?” Ik kan alleen dit zeggen: vertel me één plaats op de wereld waar de kracht van astrologie de zieken geneest. Van alle sterrenkijkers, waarzeggers, mediums, enz., die de wereld heeft gekend, vertel me waar iemand de ogen van de blinden heeft geopend, de doven liet horen, of de stommen spreken. Er is slechts één manier. . . door de naam van Jezus Christus en Zijn vergoten bloed op Golgotha. Maar wat ik zo vreemd vind, (zowel in het verleden als ook vandaag,) zijn de volgende feiten: toen de Gave in de kribbe lag, waren de priesters in de tempel aan het debatteren, of er wel of niet een opstanding uit de doden was en tegelijkertijd kwam er een groep wijze mannen van verre en herkende de Gave van God aan de aarde. Zeker, ik zeg dat astrologie van de andere macht is, maar zelfs de duivel moet van Gods gave getuigen. Laat die wijze mannen zijn wie of wat zij dan ook waren. . . ze *getuigden* van Gods gave en kwamen om hem te aanbidden voordat de priesters in de tempel dat deden. Ook toen Paulus en Silas in Filippie waren en de priesters en predikers van de stad hen bedriegers noemden en hen naar de gevangenis stuurden, riep een zekere kleine waarzegster het uit naar de mensen, dat die mannen van God gezonden waren om hun de weg van redding te tonen. Is het niet vreemd dat dit slavinnetje, bezeten door een boze geest, de kracht van God in Paulus en Silas herkende, toen de functionarissen hen zelfs niet accepteerden. Was het niet vreemd, dat in een ander geval, toen velen zeiden dat Jezus

Beëlzebub was, de duivels in een man het uitschreeuwden en zeiden dat zij wisten wie Hij was. . . de duivel die toegaf dat Hij goddelijk was en de farizeeën die zeiden dat Hij de duivel was. En zo is het vandaag, dat velen twifelen en onderling drukte maken over hun leerstellingen en theorieën en de mensen weghouden van genezings-samenkomsten, terwijl Gods goddelijke gave doorwerkt over de aarde en velen van hen missen het. O, geestelijken! Ik vertrouw God toe dat u zult ontwaken. Niet omdat ik een drager van deze gave werd gemaakt; ik heb niets te maken met haar komst. . . God zond het. Toen de kinderen Israëls daar in Egypte waren, terwijl zij schreeuwden om een bevrijder, zond God Zijn engel aan Mozes. Mozes had er niets mee te maken. . . het was Gods engel die het werk deed, de wonderen verrichtte. Mozes was slechts een mondstuk voor de engel van God; en dat is alles wat ik vandaag ben. . . alleen maar een mondstuk voor de engel.

Ik moet u van de engel en het komen van de Gave vertellen. Ik zal de tijd nooit vergeten, 7 mei 1946. . . een heel mooi jaargetijde in Indiana, waar ik nog steeds als jachttopzichter werkte. Ik was thuisgekomen om te lunchen en ging juist om het huis heen en deed mijn geweer af, toen een zeer dierbare vriend van mij eraan kwam en mij vroeg om die namiddag met hem naar Madison te gaan. Ik zei hem dat het onmogelijk was, aangezien ik moest patrouilleren en terwijl ik rond het huis onder een esdoorn liep, leek het of de hele top van de boom losliet. Het leek of iets door de boom naar beneden kwam als een geweldige ruisende wind. . . ik wankelde. . . zij renden naar me toe. . . mijn vrouw kwam uit het huis, geschrokken, en vroeg me wat er mis was. Terwijl ik probeerde mezelf onder controle te krijgen, ging ik zitten en vertelde haar dat na al deze twintig zonderlinge jaren van achtervolgd te worden door dit vreemde gevoel, de tijd gekomen was dat ik er achter moest zien te komen wat het allemaal inhield, of ik

zou nooit meer terugkeren. Het keerpunt was gekomen. Ik zei haar en mijn kind vaarwel en waarschuwde haar dat, als ik niet binnen een paar dagen terug kwam, nooit naar mij te zoeken. En hier, beste lezer, is het deel van deze mysterieuze ervaring die te maken heeft met uw genezing, dus lees biddend en zorgvuldig. Die namiddag ging ik weg naar een geheime plaats om te bidden en mijn Bijbel te lezen. Ik raakte diep in gebed; het scheen of mijn hele ziel van mij weggerukt zou worden. Ik huilde voor God...Ik drukte mijn gezicht tegen de grond. Ik keek op naar God en huilde: "Als u mij wilt vergeven voor de wijze waarop ik gehandeld heb, zal ik proberen het beter te doen...Het spijt me dat ik al deze jaren zo nalatig ben geweest, aangaande het werk dat u mij wilde laten doen...wilt u op een of andere manier tot mij spreken God? Als u me niet helpt, kan ik niet verder gaan." Toen, diep in de nacht, op ongeveer het elfde uur, was ik gestopt met bidden en zat rechtop, toen ik bemerkte dat er een licht in de kamer flakkerde. Terwijl ik dacht dat er iemand met een zaklantaarn aankwam, keek ik uit het raam, maar er was niemand en toen ik achterom keek, verspreidde het licht zich over de vloer en verbreedde zich. Nu weet ik dat dit u erg vreemd lijkt, ik vond het ook, maar onthoud, uw genezing hangt af van het wel of niet te geloven, zoals u verderop zult zien. Terwijl het licht zich verspreidde, raakte ik natuurlijk opgewonden en stond op uit de stoel, maar toen ik omhoog keek, hing die geweldige ster daar. Echter, hij had geen vijf punten zoals een ster, maar zag er meer uit als een bal van vuur of licht, neerschijnend op de vloer. Juist toen hoorde ik iemand over de vloer lopen, wat mij opnieuw liet schrikken, daar ik van niemand wist die daar zou komen behalve ikzelf. Nu, door het licht komend, zag ik de voeten van een man die naar mij toekwam, net zo gewoon als u naar mij toe zou lopen. Hij leek een man te zijn die, in menselijk gewicht, ongeveer negentig kilo zou

wegen, gekleed in een wit gewaad, had een glad gezicht, geen baard, maar met donker haar tot op zijn schouders, behoorlijk donker getint, met een zeer aangenaam gelaat en terwijl hij dichterbij kwam, hield zijn blik de mijne gevangen en toen hij zag hoe angstig ik was, begon hij te spreken. “Vrees niet. Ik ben gezonden uit de tegenwoordigheid van Almachtig God om u te zeggen, dat uw bijzondere leven en uw verkeerd begrepen handelwijze waren om aan te duiden, dat God u gezonden heeft om een gave van goddelijke genezing te brengen aan de volkeren van de wereld. ALS U OPRECHT ZULT ZIJN EN DE MENSEN ER TOE KUNT KRIJGEN U TE GELOVEN, ZAL NIETS UW GEBED IN DE WEG STAAN, ZELFS GEEN KANKER.” Woorden kunnen niet uitdrukken hoe ik mij voelde. Hij vertelde me vele dingen, waarvoor ik hier niet de ruimte heb om vast te leggen. Hij vertelde mij hoe ik in staat zou zijn om ziekten te ontdekken door trillingen op mijn hand. Hij ging weg, maar ik heb hem sindsdien vele keren gezien. Hij is me verschenen, misschien één of twee keer binnen een tijdsbestek van zes maanden en heeft met mij gesproken. Enkele malen is hij zichtbaar verschenen in de tegenwoordigheid van anderen. Ik weet niet wie hij is, ik weet alleen dat hij de boodschapper van God aan mij is.

Onnodig te zeggen dat ik voor de zieke mensen begon te bidden. Ik beweer niet de plaats van een dokter in te nemen. . . ik denk dat God hier dokters heeft geplaatst om de natuur bij te staan, maar ze zijn slechts mensen. . . God is almachtig. De geweldige dingen die plaats hebben gevonden gedurende deze eenentwintig maanden zijn te ontelbaar om ooit vastgelegd te worden, maar God heeft de woorden van de engel keer op keer bevestigd. Doof, stom, blind, alle soorten ziekten zijn genezen, en duizenden getuigenissen zijn tot op heden vastgelegd. Ik heb geen enkele kracht van mijzelf om dit te doen. . . ik ben een

hulpeloos mens todat ik Zijn tegenwoordigheid voel. Vele mensen die deze samenkomsten hebben bijgewoond, weten dat hun ziekten en zonden hun direct vanaf het podium zijn verteld. Beste lezer, begrijp alstublieft mijn arme ongeletterde wijze van te proberen u dit alles duidelijk te maken, niet verkeerd. Ik zeg het opdat u een helderder begrip zou mogen hebben van hoe te profiteren van Gods gave. Hij zei mij oprecht te zijn en de mensen er toe te krijgen te geloven en dat is wat ik probeer te doen. Bedenk, we twijfelen nooit aan Gods mogelijkheid; we weten dat Hij alle dingen kan doen, maar het probleem is de ene mens er toe te krijgen de andere te geloven. God heeft altijd iets of iemand om doorheen te werken en ik ben slechts een instrument door Hem gebruikt. Geen sterveling kan het zich tot een eer rekenen een wonder te verrichten en ik ben slechts een sterveling. Ik weet niet hoeveel langer God me zal toestaan dit te doen, maar door Zijn genade probeer ik Hem te dienen zo goed als ik kan, door zijn volk te dienen, zolang Hij mij toestaat te leven.

Tot slot, tot u die genezing in deze samenkomsten zoekt. Laat me deze twee regels achterlaten die u moet navolgen, om dat te ontvangen wat u van God verwacht.

1. U moet dit getuigenis wat ik u verteld heb, geloven en dat deze Gave van Genezing, gegeven door de Here Jezus Christus, een middel is dat God bereid heeft voor uw genezing.

2. Beloof voor God te leven met geheel uw hart, de rest van uw leven.

Gepubliceerd in de jaren 50. Herdrukt in 1991.

Gedrukt in het Nederlands in 2002.

VOICE OF GOD RECORDINGS, *Europees kantoor*
Postbus 78, 9520 AB Nieuw-Buinen, Nederland.

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org